

Arrest

nr. 257 236 van 25 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten en tot de Tunjur stam te behoren. U werd geboren op X 1982 te X in de staat Al-Gadarif waar u gans uw leven woonachtig was. U ging niet naar school maar bestudeerde wel de Koran. U was werkzaam als landbouwer en als lasser, waarvoor u naar verschillende plekken in Soedan reisde. Uw vader kwam in 2005 bij een explosie in de omgeving van Khutum om het leven.

U werd in 2013 als toevallige passant gearresteerd tijdens een betoging in Khartoem. Na een week te hebben vastgezet werd u na betaling van een borgtocht vrijgelaten. Januari 2014 reisde u met uw paspoort en een visum voor Egypte naar Cairo in de hoop naar Israël te kunnen reizen om daar te

studeren en werken. Vanuit Caïro reisde u met een smokkelaar richting grens met Israël. Jullie werden echter onderschept door Egyptische soldaten en gedurende een week vastgehouden te Sinai vooraleer u naar Soedan werd gedeporteerd. Aangekomen in Soedan werd uw paspoort in beslag genomen en werd u gedurende vier à vijf dagen opgesloten. U verklaart die periode het slachtoffer te zijn geworden van zware foltering. Nadat u werd vrijgelaten, was u 6 à 7 maanden in Ibn Sina ziekenhuis in Khartoem. Na uw ontslag uit het ziekenhuis, ging u naar het huis van uw tante in Al-Naser wijk in Khartoem en drie dagen later werd u benaderd door de veiligheidsdiensten om in de rechtbank te getuigen tegen Soedanezen die in Israël waren. U weigerde dit echter te doen en kon ontsnappen. U besloot niet langer in Soedan te kunnen blijven en met behulp van uw vriend Y. verliet u Soedan eind juli 2014. U reisde vanuit Khartoem naar Gadarif om vervolgens via Dongola naar Libië te gaan. Na 7 à 9 maanden in Libië maakte u de oversteek naar Italië vanwaar u verder reisde naar Frankrijk waar u 20 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. 23 september 2016 werd u verzoek om internationale bescherming geweigerd en 26 september 2019 werd ook de beroepsprocedure in Frankrijk met een negatief resultaat afgesloten. U verklaart in Frankrijk ernstige psychische problemen te hebben gehad en ook enige tijd opgenomen te zijn geweest in een psychiatrisch ziekenhuis, vermoedelijk te Orléans. Vervolgens kwam u naar België waar u 11 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. In België wordt u eveneens begeleid door een psychiater en neemt u medicatie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel nationaal nummer, een attest van het ziekenhuis Ibn Sina, uw originele huwelijksakte, attesten van woonplaats van uw vader, uw moeder en uzelf, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van het nationaal nummer van uw moeder, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, een attest van Artsen zonder grenzen met betrekking tot uw psychologische problematiek van 14 november 2019, een attest van Artsen zonder grenzen tot vaststelling van verwondingen van 22 november 2019 en medische afspraken en voorschriften.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit neergelegde stukken is immers gebleken dat u met psychologische/psychiatrische problemen kampt, namelijk ernstige depressie, met post-traumatische en hallucinatoire psychose en paranoïde (zie attest MSF, Dr. Neusy, dd. 14/11/2019). Uit de stukken blijkt eveneens dat u hiervoor in behandeling bent en u tevens medicatie neemt, namelijk Wellbutrin, een antidepressivum, risperdal, een antipsychoticum en Lendormin, een middel tegen slapeloosheid en om angstgevoelens te reduceren. Het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u eveneens Clozan- waarvan u vermoedt dat het voor pijn aan uw hart is -, een middel voor angsttoestanden en slaapstoornissen, veroorzaakt door angst, alsook Trazodone, een antidepressivum, te nemen (zie notities van het persoonlijk onderhoud (verder notities) dd. 15/12/2020, p. 2).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van beide persoonlijk onderhouds op het CGVS gevraagd of u zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te doen (zie notities dd. 12/10/2020, p.4 en dd. 15/12/2020, p.2). Ook werd u gemeld dat indien iets niet in orde mocht blijken, u dat meteen diende te melden en indien nodig pauzes konden worden voorzien. Deze pauzes werden zowel op initiatief van de protection officer als op uw verzoek genomen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaart Soedan te hebben verlaten nadat u werd gefolterd omdat u werd betrapt naar Israël te hebben willen reizen. U zou nadien als spion voor de Soedanese autoriteiten hebben moeten werken, wat u weigerde te doen. Uw asielmotieven zijn echter niet geloofwaardig.

U verklaart te behoren tot de etnie Tunjur, een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur.

*Wat betreft personen die tot een niet Arabische etnie behoren die afkomstig is uit Darfur dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie **COI Focus "Soedan: Darfuri in Khartoem dd. 10 april 2018"**) blijkt dat, hoewel niet-Arabische Darfuri nauwlettender in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, de meeste bronnen ervan overtuigd zijn dat de etnische origine alleen van iemand geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden. Ook de Deens-Britse fact-finding-missie concludeert in haar rapport in 2016 dat ze geen specifieke informatie heeft ontvangen die aantoont dat Darfuri enkel en alleen om hun etnische afkomst worden vervolgd.*

Uit deze informatie blijkt ook dat het mogelijk is dat Darfuri studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. Verder benadrukken de meeste bronnen dat politieke activiteiten de belangrijkste reden zijn voor vervolging en niet de etnische afkomst.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfur op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. *In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die sinds uw geboorte bovendien in Al-Khadam-Baliya, in de staat Al-Gadarif, woonde waar u als landbouwer en als lasser, waarvoor u naar verscheidenen plaatsen in Soedan reisde, werkte, moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.*

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat, dit om onderstaande redenen.

Er dient te worden gewezen op talloze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in het kader van achtereenvolgens uw asielprocedure in Frankrijk en in België. Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van de door u in België geformuleerde asielmotieven dermate aan dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht.

Zo verklaarde u voor de Franse asielinstanties geboren te zijn op 1 januari 1984, terwijl u in België verklaarde dat uw geboortedatum 1 januari 1982 is. Zowel in België als in Frankrijk is uw geboorteplaats Al-Khadam-Baliya in de staat Al-Gadarif. Wat betreft uw scholing verklaarde u in Frankrijk vanaf 7-jarige leeftijd gedurende drie jaar naar school te zijn geweest, terwijl u in België verklaart geen scholing te hebben genoten en enkel de Koran te hebben bestudeerd (zie notities dd. 12/10/2020, p. 14). Dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS uw onvermogen naar school te hebben kunnen gaan, wijt aan het ontbreken van een school in uw dorp omwille van racisme, is, gezien uw verklaring in Frankrijk wel naar school te zijn gegaan, geenszins geloofwaardig. In Frankrijk verklaarde u bovendien dat uw vader in 1994 betrokken was bij een landeigendoms kwestie en hij tijdens de verwikkelingen ervan twee personen om het leven had gebracht en om die reden naar Ethiopië vluchtte. Na zijn vlucht naar Ethiopië in 1994 vernamen jullie niets meer van hem. Dat u in België verklaart dat uw vader in 2005 door Janjaweed om het leven zou zijn gebracht wanneer hij op weg was naar zijn geboortedorp Khutum, kan bijgevolg evenmin worden aangenomen (zie notities dd. 12/10/2020, p. 9-10). Ook u zou ten gevolge van de problemen van uw vader en de daaruit voortvloeiende bedreigingen aan uw adres door de zonen van de overleden mannen in 2011 met uw familie naar Khartoem zijn verhuisd. Echter, in België verklaart u gans uw leven in Al-Khadam-Baliya te hebben gewoond en slechts voor uw werk als lasser naar onder andere Khartoem en Port Soedan te zijn gegaan (zie notities dd. 12/10/2020, p. 15). In Frankrijk verklaarde u eveneens voor uw werk over en weer te zijn gegaan tussen Port-Soedan, dan wel Khartoem, waar uw moeder en familie woonde. Ook zou uw moeder volgens uw verklaringen in België momenteel samen met uw zussen in Al-Khadam-Baliya wonen (zie notities dd. 12/10/2020, p. 12). Volgens uw verklaringen in Frankrijk zou u eveneens 2 maanden naar Ethiopië zijn gegaan om uw vader te zoeken.

U verklaarde in Frankrijk overigens op de dag van uw huwelijk in oktober 2011, versus 20 december 2012 volgens uw verklaringen in België, in Khartoem opnieuw bedreigd te zijn geweest door A.A., de zoon van een van de overleden mannen. Twee maanden later verliet u Khartoem en ging u naar Port Soedan om te werken en u liet ook uw echtgenote overkomen naar Port Soedan. Wanneer zij daar echter werd bedreigd, keerden jullie terug naar Khartoem. **Van bovenstaande vervolgingsfeiten maakt u in het kader van uw Belgische asielprocedure geen gewag en, vice versa, komen de in België aangehaalde vervolgingsfeiten in Frankrijk niet aan bod.** In Frankrijk verklaarde u tenslotte Soedan op 2 februari 2015 te hebben verlaten, terwijl u uw vertrek uit Soedan in België eind juli 2014 situeert (zie notities dd. 12/10/2020, p. 3).

U verklaart u niet te herinneren wat u in Frankrijk verklaarde. Wanneer u wordt gevraagd welke beslissing u in Frankrijk ontving, antwoordt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud in eerste instantie het niet te weten aangezien u ziek was en alles, inclusief de plek waar u verbleef, achterliet, om vervolgens – nadat het belang van waarheidsgetrouwde verklaringen werd benadrukt – te stellen dat u een interview had en alles deed, doch niet te weten wat u deed, maar u een weigering ontving (zie notities dd. 12/10/2020, p. 26). Of u in beroep ging tegen de beslissing, weet u evenmin met zekerheid (zie notities dd. 15/12/2020, p. 19). U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd met uw verklaringen in Frankrijk, volhardt u in Frankrijk zware psychologische problemen te hebben gekend, vaak hallucinaties te hebben gekend en uw medicatie vaak niet te hebben genomen (zie notities dd. 15/12/2020, p. 18-19). Zo werd u volgens uw advocaat opgenomen in een psychiatrische instelling, maar weet u niet waar – vermoedelijk in Orléans – noch wanneer dat was (zie notities dd. 12/10/2020, p. 26 en dd. 15/12/2020, p. 7-8). U legt geen documenten neer ter staving van deze beweringen. Bovendien blijkt uit lezing van het dossier dat het CGVS ontving van de Franse asielinstanties geenszins dat uw psychologische problematiek het afleggen van verklaringen in de weg zou hebben gestaan. Sterker nog, u wijst de interviewer er meermaals op dat u geen vragen werden gesteld aangaande de tradities van uw etnische groep, wat wijst op een zeer alerte en betrokken houding en in tegenstrijd is met uw bewering 'buiten dienst' te zijn geweest. Bovendien wordt nergens in het Frans dossier gewag gemaakt van enige psychologische/psychiatrische problematiek, wat wederom in uw nadeel speelt. **U kunt kortom niet aannemelijk maken dat u omwille van uw psychologische problemen in Frankrijk dermate zou hebben gehallucineerd dat u een volkomen verzonnen verhaal en voorgeschiedenis zou hebben gefabriceerd.**

Gezien bovenstaande talrijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in het kader van uw asielprocedures in achtereenvolgens Frankrijk en België, dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u in België aangehaalde asielmotieven.

Wat betreft uw stam dient opgemerkt dat u in Frankrijk reeds werd geconfronteerd met een tegenstrijdigheid daaromtrent daar u initieel zou hebben vermeld tot de stam 'Bani Hassan' te behoren. U hiermee geconfronteerd tijdens uw interview in Frankrijk, stelt u dat het een fout van de tolk betrof en de personen met wie u problemen had, Bani Hassan zijn (zie administratief dossier). Ook tijdens de asielprocedure in België legt u weinig eensluidende verklaringen af met betrekking tot de Bani Hassan. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder Bani Hassan is. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nuanceert u en stelt dat uw grootvader langs moederszijde Tunjur was en uw grootmoeder langs moederszijde Bargu. U voegt toe dat Bargu hetzelfde is als Bani Hassan, en/of Bani Hassan een subclan is van de stam (zie notities dd. 12/10/2020, p. 8). Uw tweede persoonlijk onderhoud echter stelt u in eerste instantie dat uw grootmoeder langs moederszijde Bani Hassan was, om enkele zinnen later te stellen dat ze Bargu was, wat volgens u toch niet dezelfde stam betreft (zie notities, dd. 15/12/2020, p. 10-11). U meent overigens dat Bani Hassan een Afrikaanse stam is, wat verwondert daar u het in Frankrijk categoriseerde als Arabische stam (zie administratief dossier).

Wat betreft de problemen die u aanhaalt omwille van uw toebehoren tot de Tunjur stam, dient opgemerkt dat deze niet kunnen overtuigen. Zo verwijst u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud 'gans uw leven te zijn lastiggefallen en u niet goed te hebben gevoeld' omdat Arabieren bang zijn dat de Tunjur, net als vroeger, opnieuw zouden regeren (zie notities dd. 12/10/2020, p. 10). Wanneer u echter wordt gevraagd om specifieke voorbeelden te geven van momenten dat u werd lastiggefallen omwille van uw toebehoren tot de stam Tunjur, verwijst u naar de beledigingen tijdens uw vermeende vasthouding in 2013. Echter, gezien bovenstaande talrijke tegenstrijdigheden, kan geen geloof worden gehecht aan deze vasthouding. U om andere voorbeelden gevraagd, haalt u de omstandigheden aan tijdens uw geopperde detentie na uw deportatie vanuit Egypte naar Soedan, wederom verklaringen waarvan de geloofwaardigheid op de helling staat. Overigens kon u zich tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niets herinneren (zie notities dd. 12/10/2020, p. 11).

Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opnieuw de kans wordt gegeven om te vertellen over specifieke en concrete moeilijkheden die u zou hebben gekend omwille van uw toebehoren tot de Tunjur stam, verwijst u naar een associatie geleid door Tunjur jongeren die door de overheid werd geblokkeerd, wat geenszins betrekking heeft op uzelf. U erop gewezen voorbeelden te verlangen die betrekking hebben op uzelf, herhaalt u beledigd te zijn geweest tijdens detentie en ook vaak beledigd te zijn geweest en – wanneer u sprak met Arabische stammen – niet gewaardeerd te zijn geweest. Om duiding gevraagd, verklaart u ‘zwart, primitief, Darfuri of iemand van Tunjur’ te zijn genoemd, wat bezwaarlijk kan worden bestempeld als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (zie notities, p. 11). U haalt bovendien aan dat het als Tunjur moeilijk was om documenten te verkrijgen, wat niet blijkt uit de door u neergelegde documenten, met name uw nationaliteitsbewijs, uw nationaal nummer, het nationaliteitsbewijs van uw vader alsook uw verklaring dat u een paspoort zou hebben gehad. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u in Frankrijk op de vraag of u in Gadaraf/Gadarif als Tunjur problemen heeft gekend, antwoordde dat er geen problemen waren, doch wel familiale problemen (zie administratief dossier). **Kortom kan niet worden geconcludeerd dat u omwille van uw toebehoren tot de Tunjur bij terugkeer naar Soedan een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, koestert.**

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “Soedan: Risico bij terugkeer van 6 februari 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat een afgewezen Soedanese asielzoeker niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een asielaanvraag risico loopt op ernstige schade.

Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet gesteld kan worden dat personen van een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfur bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfur risico lopen op vervolging.

Uit deze informatie blijkt wel dat afkomstig uit Darfur zijn de mogelijke interesse van de Soedanese veiligheidsdiensten verhoogt en dat studenten, in het bijzonder Darfuri, als een ernstige bedreiging worden beschouwd. Ook Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland. Verder blijkt uit deze informatie dat Soedanezen uit conflictgebieden zoals de regio Darfur een ernstig risico op mensenrechtenschendingen lopen in geval van terugkeer naar Soedan.

In dat opzicht moet er opgemerkt worden dat u niet afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan, aangezien u verklaarde gans uw leven in Am-Khadam-Baliya, in de staat Al-Gadarif te hebben gewoond, dan wel – volgens uw verklaringen in Frankrijk – in 2011 naar Khartoem zou zijn verhuisd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Wat betreft uw documenten dient opgemerkt dat het verwondert dat u in Frankrijk geen documenten neerlegde ter staving van uw verzoek. U stelt dat het ontbreken van documenten in het kader van uw Franse asielprocedure te wijten was aan uw slechte gemoedstoestand. Echter, wanneer u in Frankrijk werd gevraagd naar identiteitsdocumenten die u had in Soedan, vermeldt u enkel een leeftijdscertificaat dat werd vernield wanneer uw huis in Al-Khadam-Baliya in vlammen opging. Dat u niet vermeldde een paspoort, zoals u verklaart in België, een nationaal nummer en een nationaliteitsbewijs te hebben gehad in Soedan, dewelke u neerlegt in België, verwondert. Hieromtrent dient bovendien opgemerkt dat de door u neergelegde ‘attesten van woonplaats’ op uw verzoek werden opgesteld en zij bijgevolg een gesolliciteerd karakter hebben. U verklaart ze te hebben laten opstellen teneinde uw Soedanese nationaliteit aan te tonen (zie notities dd. 12/10/2020, p. 20-21 en dd. 15/12/2020, p. 10). Het is echter niet uw nationaliteit die in deze beslissing ter discussie staat. Dat u bovendien documenten neerlegt om aan te tonen dat uw moeder nog in Al-Khadam-Baliya woont en u er eveneens woonde, terwijl u in Frankrijk verklaarde in 2011 naar Khartoem te zijn verhuisd, weerspiegelt de gebrekkige authenticiteit van de door u neergelegde documenten.

Wat betreft de door u neergelegde huwelijksakte, waarin wordt vermeld dat u 8 december 2017 trouwde, terwijl u in België verklaart dat uw huwelijk plaatsvond in 2012, wijst wederom op valsheid, des te meer daar u geen verklaring kan bieden waarom een andere datum op de door u neergelegde huwelijksakte staat (zie notities dd. 15/12/2020, p. 9).

Deze documenten hebben overigens geen invloed op bovenstaande vaststellingen. Hetzelfde dient opgemerkt voor de door u neergelegde kopie van uw nationaliteitsbewijs, uw nationaal nummer, de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader en de kopie van het nationaal nummer van uw moeder. Hoogstens tonen deze documenten aan dat u als etnisch Tunjur in staat werd gesteld om documenten te verkrijgen van de Soedanese autoriteiten. Ook aangaande de kopie van de overlijdensakte van uw vader dient, gezien de tegenstrijdigheden wat betreft uw vader, te worden getwijfeld aan de oprechtheid ervan. U legt een attest neer van Ibn Sina ziekenhuis in Khartoem, op uw verzoek verkregen door uw zussen (zie notities dd. 12/10/2020, p. 22). U verklaart ten gevolge van foltering 6 à 7 maanden in het ziekenhuis te hebben gelegen waar u behandeld werd voor nierproblemen, een operatie had aan uw linker knie en u eveneens werd behandeld voor stemmen in uw hoofd en zelfmoordgedachten (zie notities dd. 15/12/2020, p. 5-6). Echter vinden uw verklaringen geen weerslag in het door u neergelegde attest dat louter stelt dat u 15 januari 2014 een Lithotripsie langs rechterzijde onderging en u tot 25 juli onder observatie stond. Het attest stelt vervolgens dat u veel sessies onderging voor het fragmenteren van de steen en u gedurende drie maanden veel sessies had om de stenen te verpulveren met radiologie (zie administratief dossier). Uit het attest blijkt bijgevolg slechts dat u in behandeling was voor nierstenen. Dat u bovendien door passanten net naar Ibn Sina ziekenhuis zou zijn gebracht, een verwijzingsziekenhuis, toevallig gespecialiseerd in Gastro-enterologie, Nefrologie-urologie en oor-neus-keel (zie administratief dossier en notities dd. 15/12/2020, p. 5), verwondert.

Met betrekking tot de neergelegde verslagen dient te worden opgemerkt dat de verslagen zonder enige toelichting, laat staan wetenschappelijke onderbouwing gewag maken van de diagnose ernstige depressie, met posttraumatische en hallucinatoire psychose en paranoïde (zie attest MSF, Dr. Neusy, dd. 14/11/2019) waarmee u te kampen zou hebben. Er wordt niet vermeld op basis van welk neuropsychologisch onderzoek men tot bovenstaande conclusie is gekomen. Eveneens dient erop gewezen dat deze verslagen werden opgemaakt aan de hand van uw verklaringen en gedragingen die u ten opzichte van de opsteller heeft gesteld. **In deze moet worden benadrukt dat een arts zich louter kan uitspreken over de psychologische en/of medische toestand van zijn patiënt, zonder hier sluitende conclusies te kunnen uittrekken met betrekking tot de causaliteit met door zijn patiënt verhaalde gebeurtenissen. Dergelijke attesten kunnen geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van uw psychologische toestand.** Bovendien wordt niet vermeld dat u omwille van uw psychologische problemen niet zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure. Hetzelfde dient opgemerkt met betrekking tot het neergelegde attest van MSF van 22 november, gebaseerd op uw verklaringen. Er kan wederom niet met zekerheid worden gezegd dat er een causaal verband bestaat tussen de geattesteerde littekens en de gebeurtenissen die u eraan linkt. Bovendien dient opgemerkt dat in het attest staat dat u drie dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis opnieuw werd gearresteerd en wederom 1 à 2 dagen werd gefolterd vooraleer u werd vrijgelaten. Het gebeurde 7 of 8 keer dat u gedurende een dag werd vastgehouden vooraleer u telkenmale in het midden van de nacht op een verlaten weg werd achtergelaten. Dit sluit echter niet aan bij uw verklaringen na uw ontslag uit het ziekenhuis, opgeroepen te zijn geweest om te getuigen in de rechtbank – tijdens het eerste persoonlijk onderhoud de rechtbank van Noord-Khartoem en het tweede persoonlijk onderhoud de rechtbank van Zuid-Khartoem – en nadat u weigerde, ternauwernood te zijn ontsnapt (zie notities dd. 12/10/2020, p. 28 en dd. 15/12/2020, p. 16). U hiermee geconfronteerd, stelt u in 2013 te zijn gearresteerd en dat u nadien af en toe werd bezocht en ervan werd beschuldigd een politiek opposant te zijn, wat post-factum verklaringen zijn. Immers, pas wanneer u wordt gevraagd hoe vaak u in Soedan gevangen werd gezet, antwoordt u zo vaak te zijn gearresteerd en niet meer te weten hoe vaak, misschien 4-5 keer, misschien 6 keer. Gevraagd waarom u dat niet eerder vermeldde, geeft u aan moeilijkheden te hebben om dingen te herinneren (zie notities dd. 15/12/2020, p. 16-17). Dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vermeende arrestaties in Soedan, toont wederom aan dat uw verklaringen niet oprecht zijn. De overige medische attesten, gaande van een overzicht van uw afspraken tot voorschriften, weten bovenstaande evenmin te wijzigen.

Volledigheidshalve dient tenslotte te worden opgemerkt dat psychische/medische problemen op zich niet behoren tot bevoegdheid van het CGVS. Voor een beoordeling van dergelijke problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. U haalt tenslotte aan in Soedan reeds medische zorgen te hebben gehad en bij terugkeer moeilijk toegang te zullen hebben tot geschikte medicatie aangezien die niet voorhanden is (zie notities dd. 15/12/2020, p. 6-7).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/5quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij voormelde rechtsbeginselen en -bepalingen.

Vervolgens stelt hij in het verzoekschrift:

“1. Over de psychologische situatie van de eiser

In haar bestreden beslissing, bestrijdt de verwerende partij niet dat de eiser bijzondere procedure noden kent omwille van zijn psychiatrische situatie en beschouwt dat zij deze tegenmoet door aan de eiser te vragen of hij zich goed voelt en hem pauzen voor te stellen.

Voor de rest, blijkt de verwerende partij dit element niet verder in aanmerking te hebben genomen.

Over de neergelegde psychiatrische attesten, stelt de beslissing verder: [...]

De steunmaatregelen die worden voorgesteld door de verwerende partij zijn nochtans geen specifieke maatregelen, gezien iedere asielzoeker wordt voorgesteld om pauzen te doen en geïnformeerd dat hij extra pauzen kan vragen...

De eiser werd gevraagd hoe met hem gaat bij het begin van het onderhoud, die meer een begroeting lijkt te zijn dat een bijzondere specifieke noden,...

Voor de rest, houdt de verwerende partij helemaal niet in aanmerking in welke maat de psychiatrische problemen kunnen zijn situatie beïnvloeden.

Voornamelijk neemt de verwerende partij geen rekening van de psychiatrische toestand van de eiser toen hij in 2019 in België aankwam, na de verwerping van zijn VIB in Frankrijk: hij was verloren, zwaar verstoot,... De eiser heeft bijna geen hereniging meer van Frankrijk: waar hij verbleef, wie zijn advocaat was en, voornamelijk, wat hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud in Frankrijk heeft verteld.

De neergelede attesten bevestigen die toestand: hij kent zware psychiatrische stoornissen, met hallucinatie (zie MG van Dr KERVYN van 22 november 2019).

Een attest van 14 november 2019 stelt: [...]

Deze zware stoornissen zijn niet plots aangekomen in 2019, toen de eiser in België aankwam. Zij werden blijkbaar al jaren aanwezig. De eiser bevond zich blijkbaar in een fase van belangrijke psychiatrische stoornissen toen in Frankrijk was. Hij zou in Frankrijk opgenomen worden maar heeft geen idee van waar. In het kader van huidig beroep, heeft de raadsman van de eiser en de vrijwilligster van de Plateforme citoyenne die voor hem zorgt geprobeerd om vrijwilligers in Frankrijk terug te vinden om getuigschriften te krijgen over zijn situatie in Frankrijk, zonder succes. De eiser zich enkel herinnert over één vrijwilliger, “Mevrouw Danièle”. Hij kent zijn adres niet meer, herinnert zich niet over zijn advocaat, die hij denkt hij nooit ontmoette,...

De eiser blijft zeer kwetsbaar: de verwerping van zijn VIB door het CGVS heeft zeer spijtig geleid door een zelfmoordpoging op 6 februari 2021. De eiser is sindsdien opgenomen in de psychiatrische afdeling van Sint-Pieter Ziekenhuis te Brussel (stuk 3).

Verwerende partij heeft blijkbaar de situatie van de eiser zwaar onderschat en de gevolgen van zijn psychiatrische toestand niet getrokken op de evaluatie van de geloofwaardigheid van zijn relaas. Een specifiek gevolg van dit trauma is immers dat zij de gebeurtenissen niet correct opslaan in hun geheugen omwille van het traumatische karakter ervan. Wanneer zij deze gebeurtenissen moeten beschrijven, kunnen zij daardoor afwezig lijken en de indruk wekken dat zij niet willen meewerken.: [...]

Ook het Protocol van Istanbul, geeft duidelijk aan dat: [...]

Zo geeft ook het Comité tegen Foltering van de Verenigde Naties vaak aan dat: [...]

Deze elementen werden niet afdoend in overweging genomen.

2. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen betreffende de vrees voor vervolging

1) Het VIB in Frankrijk

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de verklaringen van de eiser niet overeenkomen met deze afgelegd bij de Franse asielinstanties, en dit op basis van belangrijke punten:

- Zijn geboortedatum;
- Het feit dat hij naar school of religieuze school is gegaan
- Of zijn vader gestorven of naar Ethiopië is vertrokken;
- Waar zijn moeder verblijft;
- Of de eiser ook naar Ethiopië is gegaan;
- Over de aangehaalde motieven van vervolgingen.

De eiser bevestigt alle verklaringen afgelegd bij de asielinstanties:

- Hij is in 1982 geboren: dit is niet bestreden en bewezen door zijn nationale paspoort! De eiser heeft bijgevolg duidelijk de Belgische asielinstanties niet willen misleiden;
 - Hij is naar "gewone" school gegaan maar naar religieuze school. Geconfronteerd met dit element door zijn raadsman in het kader van de opstelling van huidig beroep, heeft de eiser het verschil niet rechtstreeks begrepen, gezien beide school worden "madrassa" in het Arabisch genoemd. Hij veronderstelt dat een misverstand voortvloeit bij Franse asielinstanties.
 - Zijn vader is overleden: de overlijdensakte van zijn vader werd bovendien neergelegd;
 - Zijn moeder verblijft nog steeds in Al-Khadam-Baliya.
- Noch haar noch de vader zijn naar Khartoem verhuisd. De eiser bevestigt nochtans dat hij vaak in Khartoem was voor zijn handels, soms voor paar maanden. Zijn moeder doet ook familiebezoeken in Khartoem. Maar hun verblijfplaats blijft te Al-Khadam-Baliya;
- Hij is in 2012 getrouwd (niet in 2011 en zeker niet in 2017, gezien hij al in Frankrijk verbleef);
 - Hij herinnert helemaal niet te hebben gesproken over een zeker A.A..

De eiser wenst te benadrukken dat hij geen hereniging meer heeft van Frankrijk. Hij was blijkbaar in een zeer zware en precarie psychiatrische toestand, met hallucinatie en belangrijke verstoringen. Die situatie wordt bevestigd door de arts die heeft hem begeleid dat zijn aankomst in België (zie supra).

De eiser probeert bewijzen te bekomen van zijn hospitalisatie in Frankrijk maar heeft geen contact meer met personen uit Frankrijk en herinnert de namen niet meer, behalve van een vrijwilligster van de naam van Danièle.

Zijn raadsman heeft geprobeerd:

- CADA Coallia van Orleans te contacteren (via formulier op hun website – geen bewijs gekregen), werd nooit geantwoord;
- La Cimade Orléans (stuk 4) — ook zonder succes.

Bovendien de eiser werd in staat om meer duidelijke en correcte informatie te geven over zijn situatie in Soedan en deze van zijn familie, omdat hij na zijn aankomst in België, voor de eerste keren al jaren, in contact werd met zijn familie. Deze hebben hem uitgelegd wat hij vergeten was en hebben documenten verzorgd. Zij hebben zijn vragen beantwoord over elementen die niet meer duidelijk waren voor hem.

Volgens de verwerende partij, maken de Franse documenten geen melding van psychiatrische problemen. De eiser legt uit dat hij zijn advocaat nooit ontmoet, dat dit geregeld werd door vrijwilligers (uit Orléans, waarschijnlijk). Het is bijgevolg niet duidelijk of die advocaat geïnformeerd werd van deze stornoissen.

Gezien de zeer gebruikelijk naam van die advocaat ("Meester Michel"), heeft de raadsman van de eiser die Franse advocaat niet kunnen terugvinden. Toen de eiser in Frankrijk werd, was hij in de vaag. Nu, niet meer, zelf als paar elementen blijven onduidelijk voor hen.

Er bestaat bijgevolg aannemelijke uitleggingen aan het feit dat de eiser een totaal ander verhaal en andere profiel heeft voorgesteld bij de Franse asielinstanties, zodat dit niet kan belemmeren om zijn verzoek om internationale bescherming te analyseren en niet per se betekent dat hij ongeloofwaardig is.

2) De etnisch origine van de eiser

Het wordt niet bestreden dat de eiser een niet-Arabische Soedanese is uit Darfoer.

Bij de Franse overheden, zei hij dat zijn moeder Bani Hassan is. Hij zou hebben beweerd dat die een Arabische stam is.

De eiser bevestigt dat zijn moeder Tunjur is door zijn vader en Bani Hassan door haar eigen moeder. Bain Hassan zijn zeker geen Arabische stam, maar spreken wel Arabisch...

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij geen objectieve informatie heeft neergelegd over deze stammen, om te verifiëren of de verklaringen in België correct zijn en overeenkomen met algemene informatie over die stam...

3) De vrees als niet-Arabische staatsburger uit Darfoer

Voor de rest, werd blijkbaar niet bestreden zijn dat de eiser een niet-Arabische staatsburger is, afkomstig uit Darfoer. Het werd niet bestreden dat op die basis hij meer "in het oog gehouden", van de Soedaneese autoriteiten. Dit moet gelezen worden samen met het feit dat de eiser sporen van mishandelingen toont, als andere aanwijzing die aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn profiel het voorwerp maakte van mishandelingen en foltering (zie infra).

4) De neergelegde documenten

Ter ondersteuning van zijn VIB, legt de eiser een document dat bewijst dat zijn moeder in Al-Khadam-Baliya verblijft.

Om de geloofwaardigheid van dit document te bestrijden, verwijst de verwerende partij enkel naar het feit dat de eiser in Frankrijk zou hebben verklaard dat zijn moeder naar Khartoem is verhuisd. De eiser verwijst naar de uitlegging supra en bevestigt dat zijn moeder verblijft in Al-Khadam-Baliya en enkel naar Khartoem gaat voor familiale bezoeken.

De verklaringen bij de Franse overheden is bijgevolg geen afdoend elementen om te authenticiteit van dit document te bestrijden.

Betreffende zijn huwelijk, wordt het document in 2017 opgesteld en stelt dat Meneer persoonlijk aanwezig was. Dit document werd blijkbaar opgesteld door zijn echtgenoot na zijn vertrek en houdt vergissing in, gezien de eiser niet in Soedan maar in Frankrijk was.

3. De vrees voor vervolging van de eiser

Verzoekende partij stelt vast dat naast het feit dat de verklaringen van de eiser afgelegd bij de Belgische asielinstanties niet overeenkomen met deze afgelegd in Frankrijk, houdt de bestreden beslissing geen enkel analyse van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen afgelegd in België. Het feit dat zijn relaas niet hetzelfde is aan deze in Frankrijk krijgt een uitlegging (zie supra) en is niet afdoend om zijn relaas niet te analyseren.

Zelf als de eiser bewust de waarheid bij de Franse overheden had verteld, quod non, is dit genoeg om zijn verklaringen niet te analyseren. Uit een vaste rechtspraak van Uw Raad: [...]

In casu, heeft de eiser tijdens twee lange onderhouden, uitgebreid kunnen vertellen over wat hij onderging, in welke omstandigheden en voor welke motieven. Van deze verklaringen, werd geen melding gemaakt.

Verzoekende partij beschouwt bijgevolg dat de bestreden beslissing moest ten minst vernietigd worden zodat zijn verklaringen geanalyseerd worden.

De eiser heeft bovendien medische getuigschriften die bevestigen dat hij verschillende letsels heeft die sporen zijn van foltering.

Over deze getuigschriften, stelt enkel de verwerende partij dat er werd vermeld in uit het medische verslag dat de eiser opnieuw gearresteerd werd, 1 of 2 dagen na zijn vrijlating, niet overeenkomt met wat hij bij het CGVS verklaard. De eiser heeft daarover verklaringen kunnen geven, maar deze worden beschouwd als post factum verklaringen.

Gezien het niet bestreden is dat de eiser psychologische problemen kent, met belangrijke stoornissen, waarvoor hij steunmaatregelen heeft, mag men niet uitsluiten dat hij niet rechtstreeks alle elementen heeft kunnen uitleggen.

Ondanks dit feit, zijn deze medische verslagen zeer duidelijk over het feit dat deze letsels hebben een traumatische oorsprong, die overeenkomen met de uitleggingen van de eiser dat hij het voorwerp maakt van foltering ("dizaines de traces (cicatrices) sur la poitrine ressemblant à des brûlures de sigarettes",...). Er kan echter vastgesteld worden dat het CGVS ernstig tekort is gekomen bij het voldoen aan haar onderzoeksplicht naar internationaalrechtelijke maatstaven.

Zo kan vooreerst verwezen worden naar het Handboek over effectief onderzoek en documentatie van marteling en andere wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of straf, ook gekend als het Istanbul Protocol, dat door de Algemene Vergadering van de VN aanvaard werd als de standaard voor juridisch en medisch onderzoek bij folterslachtoffers (zie: United Nations General Assembly, Resolution 55/89, Torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, 22 februari 2001, A/RES/55/89). Ook het Mensenrechtencomité van de VN adopteerde het protocol (zie: United Nations Commission on Human Rights, Commission on Human Rights resolution 2000/43 Torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, 20 april 2000, E/CN.4/RES/2000/43). Zeer recent nog bekrachtigde de Ministerraad van de Europese Unie het belang dat moet worden toegekend aan dit protocol (zie: Council of the European Union, Guidelines on EU Policy Towards Third Countries on Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment — 2019 Revision of the Guidelines, 12107/19, 16 september 2019).

Bovendien verwijst ook de Procedurerichtlijn in overweging 31 naar het protocol van Istanbul: [...]

Ook jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verwijst naar het protocol als gezaghebbend instrument, (zie EHRM, 13 december 2012, nr. 39630/09, El-Masri t. Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië, § 96).

Daarboven moet vastgesteld worden dat een onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM, hier verweven in het onderzoek naar de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus, ook procedurele verplichtingen met zich mee brengt en een gebrek aan een grondig onderzoek naar een eventuele foltering een schending van artikel 3 zelf kan uitmaken (zie bijvoorbeeld in deze zin EHRM, 28 oktober 1998, nr. 90/1997/874/1086, Assenov e.a. t. Bulgarije). De verplichting om grondig onderzoek te verrichten naar foltering kan inhouden dat men medische expertise moet inschakelen, zeker wanneer er sprake is van littekens en fysieke letsels die een begin van bewijs vormen bij foltering. Zo stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat: [citering uit: EHRM, 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C. t. Zweden]

Net zoals bij de hierboven geciteerde zaak zijn ook de eerste elementen van bewijs van foltering aanwezig. Het komt aan het CG VS toe iedere vorm van twijfel hierover weg te nemen. Een grondig onderzoek naar foltering houdt volgens het protocol van Istanbul in dat: [...]

Er kan vastgesteld worden dat dit niet gebeurde, hoewel de mogelijkheid hiertoe expliciet voorzien is in de procedurerichtlijn. Het belang van de medische expertise van de onderzoeker die de vaststellingen van mogelijke foltering moet doen wordt ook benadrukt: [...]

Zelfs indien het CGVS zichzelf wel bekwaam acht om medische vaststellingen te doen in verband met foltering, moet erop gewezen worden dat de vaststellingen van het CGVS niet voldoen aan de internationale standaarden. Die houden immers in dat: [...]

Geen van deze vragen werd gesteld noch beantwoord door het CGVS. Verzoekende partij wenst evenals te verwijzen naar een zeer recent arrest van de Raad van State nr 247.156 van 27 februari 2020 dat heeft voor recht gezegd: [...]

4. In ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden

Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat: [...]

Als die vluchtelingstatus niet toekend zou zijn, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet.

In de bestreden beslissing, wordt het niet bestreden de eiser afkomstig is uit Darfoer en dat er daar sprake is van subsidiaire bescherming.

Verwerende partij enkel verwijst naar het feit dat de eiser zou bij de Franse autoriteiten hebben verklaard naar Khartoem te zijn verhuisd.

Dat dit niet klopt en wordt uitgelegd door de psychiatrische toestand van de eiser. Zijn afkomstig uit Al-Gadarif wordt gestaafd door talrijke documenten maar ook door zijn verklaringen bij zijn twee lange persoonlijke onderhouds. De subsidiaire beschermingsstatus moet bijgevolg aan de eiser toegekend worden."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- Medisch attest van 8 februari 2021;
- Mail met La Cimade van de raadsman van de eiser van 29 januari en 1ste februari 2021.

2.3. Bij aanvullende nota van 17 mei 2021 voegt verzoeker volgende stukken:

- psychiatrisch rapport MSF van 12 mei 2021;
- psychiatrisch rapport Kliniek Sint-Jan van 29 april 2021.

2.4. Verzoeker legt ter terechtzitting middels een aanvullende nota een attest neer van Kliniek Sint-Jan van 17 mei 2021 waaruit blijkt dat hij sinds 15 mei 2021 opgenomen is in de psychiatrische afdeling van dit ziekenhuis.

2.5. Middels een aangetekend schrijven van 26 mei 2021 – ontvangen door de Raad op 27 mei 2021 – verzoekt verzoeker om de heropening van de debatten en legt hij een psychiatrisch rapport, opgesteld op 21 mei 2021, neer.

Aangaande het verzoek tot heropening van de debatten

3.1. Verzoeker vraagt een heropening van de debatten conform artikel 772 van het Gerechtelijk Wetboek. Hij wijst erop dat de Voorzitter ter terechtzitting heeft benadrukt dat het medisch attest van 29 april 2021 aanwees: *“Calme, collaborant, bien orienté dans le temps et dans l'espace. Discours structuré et cohérent.”* (vrije vertaling: *“Kalm, samenwerkend, goed georiënteerd in tijd en ruimte. Gestructureerde en samenhangend discours”*).

3.2. Artikel 772 Ger.W. bepaalt:

“Indien een verschijnende partij gedurende het beraad een nieuw stuk of feit van overwegend belang ontdekt, kan zij, zolang het vonnis niet uitgesproken is, de heropening van de debatten vragen.”

In casu heeft de Voorzitter tijdens de terechtzitting louter geciteerd uit het door verzoeker bij verzoekschrift neergelegd medisch attest van 29 april 2021. Het voorlezen ter terechtzitting uit een door verzoeker bijgebracht en neergelegd stuk vormt geenszins een nieuw stuk of feit van overwegend belang dat verzoeker, na de sluiting der debatten en tijdens het beraad, ontdekte. Verzoeker wordt geacht kennis te hebben en verantwoordelijk te zijn voor de stukken die hij zelf bijbrengt ter ondersteuning van zijn relaas.

Het verzoek tot heropening van de debatten wordt derhalve verworpen.

3.3. Het door verzoeker bijgebracht psychiatrisch rapport van 21 mei 2021, gevoegd bij het aangetekend schrijven van 26 mei 2021, werd opgesteld en overgemaakt na de sluiting der debatten op 18 mei 2021. Derhalve wordt dit stuk niet in aanmerking genomen.

Beoordeling

4. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en informatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet doch licht niet toe op welke wijze de beslissing dit artikel zou geschonden hebben. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een *“middel”* vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet de schending van een wettelijke bepaling aan te voeren zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepaling concreet geschonden is.

6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem

verschafft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

7. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoeker de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Blijkens de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker met psychologische/psychiatrische problemen kampt en werden er, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, aan verzoeker steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek.

Verzoeker meent in het verzoekschrift dat de hem geboden steunmaatregelen geen specifieke maatregelen omvatten en stelt dat verweerder niet in aanmerking heeft genomen in welke mate zijn psychiatrische problemen zijn situatie kunnen beïnvloeden. Verzoeker blijft echter bij loutere stellingen en licht niet toe op welke wijze de hem geboden steunmaatregelen tekortschoten.

Uit een eenvoudige lezing van de notities van de persoonlijk onderhouden blijkt dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met verzoekers toestand. Zo werd verzoeker bij aanvang van beide persoonlijke onderhouden gevraagd of hij zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te doen en werd benadrukt dat verzoeker melding diende te maken van enige problemen of moeilijkheden tijdens het onderhoud en dat indien nodig pauzes konden worden voorzien (notities van het persoonlijk onderhoud van 12 oktober 2020 (hierna: notities 1), p. 3-4; notities van het persoonlijk onderhoud van 15 december 2020 (hierna: notities 2), p. 2-3). De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Indien verzoeker een vraag niet goed begreep, werd deze door de dossierbehandelaar geherformuleerd. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Hoewel verzoeker doorheen de persoonlijke onderhouden melding maakte van zijn psychische situatie, heeft hij tijdens de persoonlijke onderhouden op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen.

Evenmin blijkt uit de door verzoeker voorgelegde psychologische en psychiatrische attesten (neergelegd bij het CGVS, het verzoekschrift, bij aanvullende nota en ter zitting) dat verzoekers psychische problemen van die aard zijn dat hij niet zou kunnen deelnemen aan de asielpprocedure, noch dat de hem geboden steunmaatregelen niet toereikend waren.

Bovendien blijkt uit het bij zijn verzoekschrift gevoegde psychiatrisch rapport van 8 februari 2021 dat verzoeker kalm, meewerkend en goed georiënteerd in ruimte en tijd was, alsook dat hij een gestructureerd en coherent relaas bracht (*"Calme, collaborant, bien orienté dans le temps et dans l'espace. Discours structuré et cohérent"*). Ook in het bij aanvullende nota van 17 mei 2021 gevoegde psychiatrisch rapport van 29 april 2021 staat vermeld dat verzoeker kalm, meewerkend en goed georiënteerd in ruimte en tijd was, alsook dat hij een gestructureerd en coherent relaas bracht (*"Calme, collaborant, bien orienté dans le temps et dans l'espace. Discours structuré et cohérent"*).

Uit het ter zitting neergelegd attest blijkt dat verzoeker op 15 mei 2021 werd opgenomen in de afdeling psychopathologie van de Kliniek Sint-Jan in Brussel en dat zijn gezondheidstoestand hem niet toelaat aanwezig te zijn op de zitting van 18 mei 2021. Uit dit attest kan echter niet worden opgemaakt dat verzoeker nood had aan bijkomende steunmaatregelen en niet in staat was om volwaardige wijze deel te nemen aan de asielpprocedure, op de manier zoals deze concreet is verlopen.

Verzoeker toont niet aan dat zijn psychologische toestand hem verhindert, dan wel verhinderd heeft, coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

9. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen zoals afgelegd voor de Belgische asielinstanties, geeft aan dat hij geen herinnering heeft van Frankrijk en zich er in een zeer zware en preciaire toestand bevond en meent dat dit een aannemelijke uitleg vormt voor het feit dat hij een totaal ander verhaal en profiel heeft verklaard aan de Franse asielinstanties.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de pertinente motiveringen in de bestreden beslissing dat de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in Frankrijk en België niet verschoond kunnen worden door zijn psychologische problemen in Frankrijk. Deze motivering luidt als volgt:

"U verklaart u niet te herinneren wat u in Frankrijk verklaarde. Wanneer u wordt gevraagd welke beslissing u in Frankrijk ontving, antwoordt u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud in eerste instantie het niet te weten aangezien u ziek was en alles, inclusief de plek waar u verbleef, achterliet, om

vervolgens – nadat het belang van waarheidsgetrouwde verklaringen werd benadrukt – te stellen dat u een interview had en alles deed, doch niet te weten wat u deed, maar u een weigering ontving (zie notities dd. 12/10/2020, p. 26). Of u in beroep ging tegen de beslissing, weet u evenmin met zekerheid (zie notities dd. 15/12/2020, p. 19). U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd met uw verklaringen in Frankrijk, volhardt u in Frankrijk zware psychologische problemen te hebben gekend, vaak hallucinaties te hebben gekend en uw medicatie vaak niet te hebben genomen (zie notities dd. 15/12/2020, p. 18-19). Zo werd u volgens uw advocaat opgenomen in een psychiatrische instelling, maar weet u niet waar – vermoedelijk in Orléans – noch wanneer dat was (zie notities dd. 12/10/2020, p. 26 en dd. 15/12/2020, p. 7-8). U legt geen documenten neer ter staving van deze beweringen. Bovendien blijkt uit lezing van het dossier dat het CGVS ontving van de Franse asielinstanties geenszins dat uw psychologische problematiek het afleggen van verklaringen in de weg zou hebben gestaan. Sterker nog, u wijst de interviewer er meermaals op dat u geen vragen werden gesteld aangaande de tradities van uw etnische groep, wat wijst op een zeer alerte en betrokken houding en in tegenstrijd is met uw bewering 'buiten dienst' te zijn geweest. Bovendien wordt nergens in het Frans dossier gewag gemaakt van enige psychologische/psychiatrische problematiek, wat wederom in uw nadeel speelt. U kunt kortom niet aannemelijk maken dat u omwille van uw psychologische problemen in Frankrijk dermate zou hebben gehallucineerd dat u een volkomen verzonnen verhaal en voorgeschiedenis zou hebben gefabriceerd.

Gezien bovenstaande talrijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in het kader van uw asielprocedures in achtereenvolgens Frankrijk en België, dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u in België aangehaalde asielmotieven.”.

Het loutere feit dat verzoekers raadsman zonder succes getracht heeft bewijzen te verkrijgen van verzoekers hospitalisatie in Frankrijk (stuk 4, gevoegd bij verzoekschrift), alsook vruchteloos op zoek is gegaan naar verzoekers Franse advocaat, kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verzoekers voorgehouden medische toestand ten tijde van zijn verblijf in Frankrijk geeft geen nuttige en dienstige verklaring of verschoning voor de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker een geheel ander asielrelaas en profiel voorhield in Frankrijk. De in de bestreden beslissing vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen voor de Franse en Belgische asielinstanties aangaande zijn asielrelaas en profiel, elementen die tot de kern van zijn verzoek om internationale bescherming behoren, blijven wel degelijk overeind en ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven op fundamentele wijze.

Ook op basis van de door verzoeker neergelegde attesten die zijn psychologische toestand betreffen, dewelke overigens allen in België werden opgesteld, kan niet besloten worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Inzake de door verzoeker reeds bij het CGVS neergelegde psychologische verslagen stelt de bestreden beslissing immers terecht als volgt:

“Met betrekking tot de neergelegde verslagen dient te worden opgemerkt dat de verslagen zonder enige toelichting, laat staan wetenschappelijke onderbouwing gewag maken van de diagnose ernstige depressie, met posttraumatische en hallucinatoire psychose en paranoïde (zie attest MSF, Dr. Neusy, dd. 14/11/2019) waarmee u te kampen zou hebben. Er wordt niet vermeld op basis van welk neuropsychologisch onderzoek men tot bovenstaande conclusie is gekomen. Eveneens dient erop gewezen dat deze verslagen werden opgemaakt aan de hand van uw verklaringen en gedragingen die u ten opzichte van de opsteller heeft gesteld. In deze moet worden benadrukt dat een arts zich louter kan uitspreken over de psychologische en/of medische toestand van zijn patiënt, zonder hier sluitende conclusies te kunnen uittrekken met betrekking tot de causaliteit met door zijn patiënt verhaalde gebeurtenissen. Dergelijke attesten kunnen geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van uw psychologische toestand. Bovendien wordt niet vermeld dat u omwille van uw psychologische problemen niet zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure. Hetzelfde dient opgemerkt met betrekking tot het neergelegde attest van MSF van 22 november, gebaseerd op uw verklaringen. Er kan wederom niet met zekerheid worden gezegd dat er een causaal verband bestaat tussen de geattesteerde littekens en de gebeurtenissen die u eraan linkt. Bovendien dient opgemerkt dat in het attest staat dat u drie dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis opnieuw werd gearresteerd en wederom 1 à 2 dagen werd gefolterd vooraleer u werd vrijgelaten. Het gebeurde 7 of 8 keer dat u gedurende een dag werd vastgehouden vooraleer u telkenmale in het midden van de nacht op een verlaten weg werd achtergelaten.

Dit sluit echter niet aan bij uw verklaringen na uw ontslag uit het ziekenhuis, opgeroepen te zijn geweest om te getuigen in de rechtbank – tijdens het eerste persoonlijk onderhoud de rechtbank van Noord-Khartoem en het tweede persoonlijk onderhoud de rechtbank van Zuid-Khartoem – en nadat u weigerde, ternauwernood te zijn ontsnapt (zie notities dd. 12/10/2020, p. 28 en dd. 15/12/2020, p. 16). U hiermee geconfronteerd, stelt u in 2013 te zijn gearresteerd en dat u nadien af en toe werd bezocht en ervan werd beschuldigd een politiek opposant te zijn, wat post-factum verklaringen zijn. Immers, pas wanneer u wordt gevraagd hoe vaak u in Soedan gevangen werd gezet, antwoordt u zo vaak te zijn gearresteerd en niet meer te weten hoe vaak, misschien 4-5 keer, misschien 6 keer. Gevraagd waarom u dat niet eerder vermeldde, geeft u aan moeilijkheden te hebben om dingen te herinneren (zie notities dd. 15/12/2020, p. 16-17). Dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vermeende arrestaties in Soedan, toont wederom aan dat uw verklaringen niet oprecht zijn. De overige medische attesten, gaande van een overzicht van uw afspraken tot voorschriften, weten bovenstaande evenmin te wijzigen.”.

Het door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegd psychiatrisch verslag van 8 februari 2021 stelt dat verzoeker suïcidale gedachten heeft en lijdt aan het PTSS, doch bevat geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard en het verloop van de psychische problemen. Zoals eerder aangegeven, stelt het attest onder meer dat verzoeker goed georiënteerd in tijd en ruimte is en een gestructureerd en coherent verhaal brengt. Geenszins blijkt hieruit dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate zou zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Evenmin wordt enige uitspraak gedaan over verzoekers vermeende toestand ten tijde van zijn verblijf in Frankrijk. Ook uit het ter zitting neergelegde attest van de Kliniek Sint-Jan van 29 april 2021 kan niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen.

Het door verzoeker bij aanvullende nota van 17 mei 2021 neergelegde psychiatrisch rapport van 12 mei 2021 van MSF vermeldt dat de PTSS van verzoeker kan toelaten om te begrijpen waarom het relaas van verzoeker incoherent kan lijken in bepaalde van zijn verklaringen in Frankrijk en België. Ook dit rapport werd opgesteld in België (waarbij wordt opgemerkt dat verzoeker sinds 13 augustus 2019 wordt opgevolgd door MSF), zodat niet kan worden ingezien hoe dit rapport een uitspraak zou kunnen doen over verzoekers toestand ten tijde van zijn verblijf in Frankrijk en de invloed ervan op zijn verklaringen. Dit attest kan dan ook geen verschoning bieden voor de vastgestelde manifeste en flagrante tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen voor de Franse en Belgische asielinstanties aangaande zijn asielrelaas en zijn eigen profiel, elementen die tot de kern van zijn verzoek om internationale bescherming behoren.

De psychologische/psychiatrische attesten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen.

Daarnaast merkt de Raad op dat een arts of therapeut weliswaar kan vaststellen dat verzoeker aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch dat deze zich hiervoor grotendeels baseert op verzoekers verklaringen en niet kan inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die verzoeker in Soedan gehad zou hebben. Waar de arts in kwestie zich uitspreekt over de (waarachtigheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van verzoekers psychische gezondheidstoestand, doet hij echter aan waarheidsvinding, hetgeen niet tot zijn bevoegdheden of opdracht behoort.

10. Verzoeker stelt in de bestreden beslissing dat niet betwist wordt dat hij behoort tot de stam Tunjur, een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur. Hij meent dat dit samen moet gelezen worden met het feit dat hij sporen van mishandelingen toont, wat aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn profiel het voorwerp uitmaakte van mishandelingen en foltering.

Uit de informatie in het administratief dossier (de COI Focus Soedan: *Darfuri in Khartoem* van 10 april 2018) blijkt dat niet-Arabische Darfuri nauwellettender in de gaten kunnen worden gehouden door de Soedanese autoriteiten en dat het mogelijk is dat Darfuri-studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. De meeste bronnen zijn er volgens deze informatie echter van overtuigd dat iemands etnische origine op zich geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastiggevallen te worden, doch dat politieke activiteiten de voornaamste aanleiding is voor vervolging. Bijgevolg is het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen en blijft een individuele beoordeling van verzoekers relaas noodzakelijk.

Blijkens de omstandige en draagkrachtige motivering in de bestreden beslissing, die verzoeker in het verzoekschrift geenszins weerlegt, toont verzoeker noch middels zijn verklaringen noch middels enige documenten concreet aan dat hij in Soedan werd vervolgd omwille van zijn profiel als niet-Arabische Darfuri.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift kunnen de door hem neergelegde medische stukken niet aantonen dat hij omwille van zijn profiel als niet-Arabische Darfuri het voorwerp van mishandelingen en folteringen uitmaakte in Soedan.

Vooreerst dient verwezen worden naar relevante rechtspraak van het EHRM inzake de vraag naar het gewicht dat moet worden toegekend aan het medische attest (*R.C. tegen Zweden*, nr. 41827/07, § 53, 9 maart 2010; *Mo.M. tegen Frankrijk*, nr. 18372/10, § 40, 18 april 2013; *I tegen Zweden*, nr. 61204/09, § 67, 5 september 2013; *R.J. tegen Frankrijk*, nr. 10466/11, §§ 41-42, 19 september 2013).

Uit "*I. tegen Zweden*", van 5 september 2013, nr. 61204/09, en "*R.J. tegen Frankrijk*", van 19 september 2013, nr. 10466/11, kan blijken dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, het de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek te verrichten naar dat bewijsmiddel om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. In "*I. tegen Zweden*" werden de vastgestelde verwondingen in het medisch attest precies omschreven en in "*R.J. tegen Frankrijk*" wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam, die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane folteringen.

In "*I. tegen Zweden*" werden de vastgestelde verwondingen in het medisch attest precies omschreven en in "*R.J. tegen Frankrijk*" wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam, waaronder een kruis gebrand in de borststreek, die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane folteringen.

Of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet worden beoordeeld in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het land van herkomst (cf. § 53 t/m 56 van het arrest *R.C. tegen Zweden*, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest *D.N.W. tegen Zweden*, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest *I. tegen Zweden*, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest *R.J. tegen Frankrijk*, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan van voormelde verplichting, in het bijzonder indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn die stroken met de verklaring dat autoriteiten van zijn land hem onmenselijk hebben behandeld; deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest *I. tegen Zweden*, § 39 en 42 van voormeld arrest *R.J. tegen Frankrijk* en § 66 en 72 van het arrest *Z.M. tegen Frankrijk*, van 14 november 2013, nr. 40042/11). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest *Mo.M. tegen Frankrijk*, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest *Z.M. tegen Frankrijk*).

De door verzoeker neergelegde medische attesten van Médecins Sans Frontières van 14 november 2019 en 22 november 2019 maken melding van littekens en psychologische problemen die zouden voortkomen uit de door verzoeker voorgehouden gebeurtenissen in Soedan. Het bij verzoekschrift neergelegd psychiatrisch attest van 8 februari 2021 van Kliniek Sint-Jan stelt dat verzoeker lijdt aan zelfmoordgedachten en PTSS en dat hij zijn land zou ontvlucht zijn ten gevolge van folteringen. Het bij aanvullende nota van 17 mei 2021 neergelegd psychiatrisch attest van 29 april 2021 van Kliniek Sint-Jan herhaalt het voormelde en stelt tevens dat zijn zelfmoordgedachten, als patiënt die aan PTSS lijdt, zich in de context van de weigering van zijn verzoek om internationale bescherming situeren. Het bij aanvullende nota van 17 mei 2021 neergelegde attest van 12 mei 2021 van MSF stelt dat verzoeker zich in een majeure depressieve staat bevindt met een post traumatische psychose, hallucinaties en

paranoïde. De overige medische documenten betreffen een attest waaruit blijkt dat verzoeker behandeld werd voor nierstenen in Soedan, een overzicht van medische afspraken en voorschriften en een ter zitting neergelegd psychiatrisch attest waaruit blijkt dat verzoeker werd opgenomen in de Kliniek Sint-Jan.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze stukken. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde hetzij fysieke, hetzij mentale letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde medische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels en problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts of psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vermeende arrestaties en de hiernavolgende gebeurtenissen strijdig zijn met de inhoud van het medisch attest van MSF van 22 november 2019. Dergelijke vaststellingen dragen slechts bij tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde vervolgingsfeiten.

Verzoeker voert daarenboven evenmin concrete argumenten aan ter ontkrachting van de motivering inzake het attest van het Ibn Sina ziekenhuis in Khartoem waaruit blijkt dat verzoeker behandeld werd voor nierstenen. De vaststelling dat verzoeker de nodige medische zorgen ontving in Khartoem is een verdere aanduiding dat hij niet in de negatieve aandacht staat omwille van zijn etnie als niet-Arabische Darfuri in Khartoem.

In het licht van het gehele dossier kunnen de medische attesten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op mishandeling bij terugkeer naar Soedan aannemelijk maken.

11. In de aanvullende nota van 17 mei 2021 wordt gesteld dat verzoekers situatie verdere behandeling vereist (psychiatrisch rapport van 29 april 2021 van Kliniek Sint-Jan; psychiatrisch rapport van 12 mei 2021 van MSF), alsook – onder verwijzing naar algemene landeninformatie – dat mentale gezondheid in Soedan geen prioriteit is, dat mentale gezondheidsfaciliteiten moeilijk te bereiken zijn, dat de beschikbare faciliteiten met personeelstekort kampen en dat psychische problemen in Soedan nog steeds gepaard gaan met stigma. Verzoeker meent dat niet kan gesteld worden dat hij in Soedan zal behandeld worden voor PTSS.

Uit de bij aanvullende nota van 17 mei 2021 aangehaalde landeninformatie kan echter niet afgeleid worden dat personen met een psychische problematiek daden van vervolging ondergaan die dermate ernstig zijn dat ze aanzien kunnen worden als daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt concreet aangetoond dat verzoeker, indien al aangenomen zou worden dat hij omwille van de psychische problematiek zou behoren tot een 'sociale groep', geen bescherming zou verkrijgen tegen daden van vervolging.

Gelet op de bijgebrachte landeninformatie maakt verzoeker aldus het krachtens artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de gronden van vervolging en daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden, niet aannemelijk.

Daarnaast kan de loutere vaststelling dat verzoeker psychische problemen heeft en het gegeven dat psychische gezondheidszorg in Soedan moeilijk toegankelijk is en gepaard gaat met stigma niet volstaan om in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker zonder noemenswaardige problemen behandeling heeft gekregen voor zijn nierstenen (cf. *supra*). Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker blijft hier in gebreke.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het verzoek tot heropening van de debatten wordt verworpen.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS